

Încercuiește cu albastru literele A și R și cu portocaliu cifrele 2 și 7, apoi scrie de câte ori apare fiecare.

A → de ori; **R** → de ori;

2 → de ori; **7** → de ori;

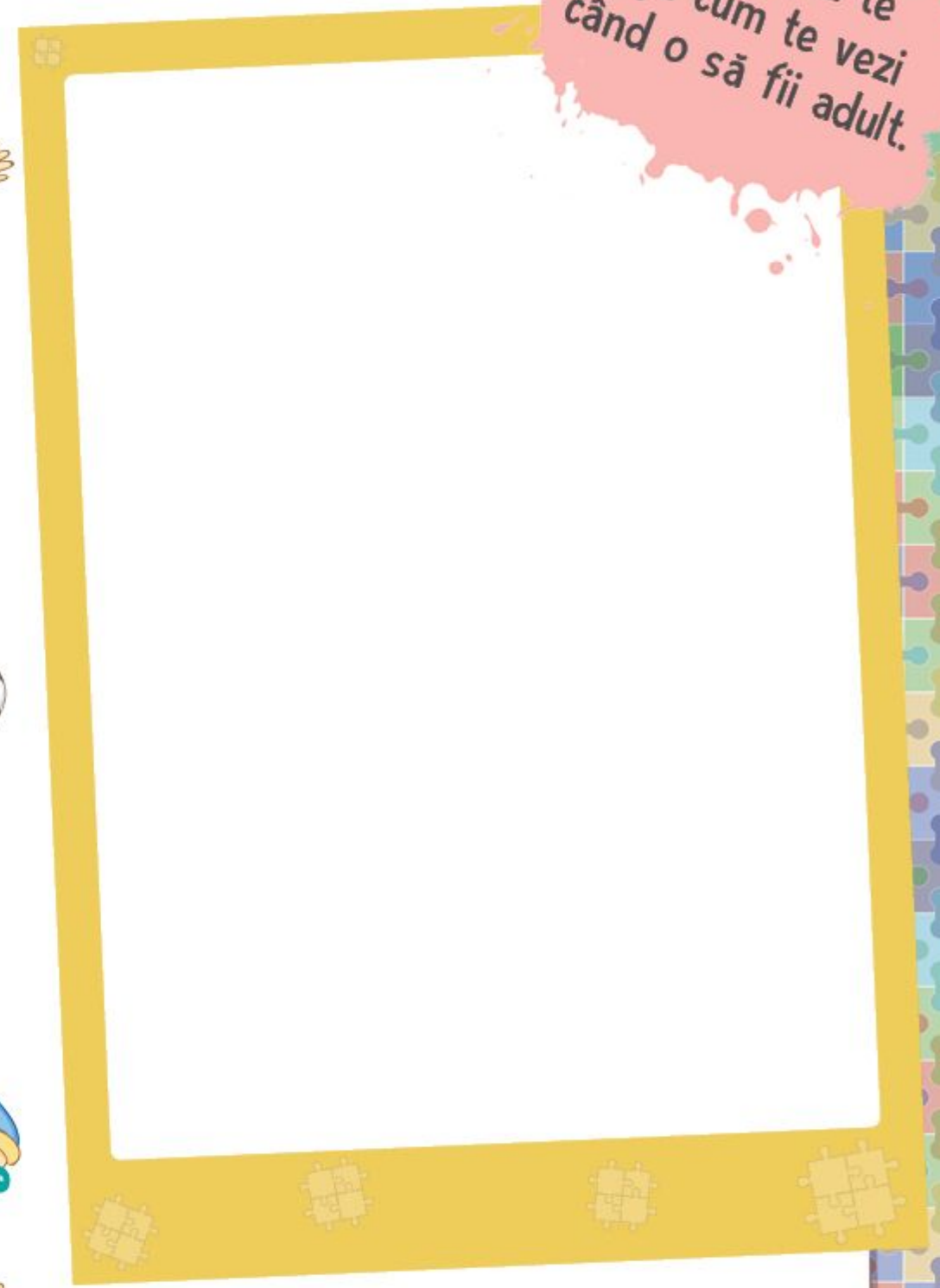
Încercuiește activitățile pe care crezi că vei învăța să le faci mai bine la școală.

Ce vrei să te faci când vei fi mare? Încercuiește.

Desenează-te
așa cum te vezi
când o să fii adult.

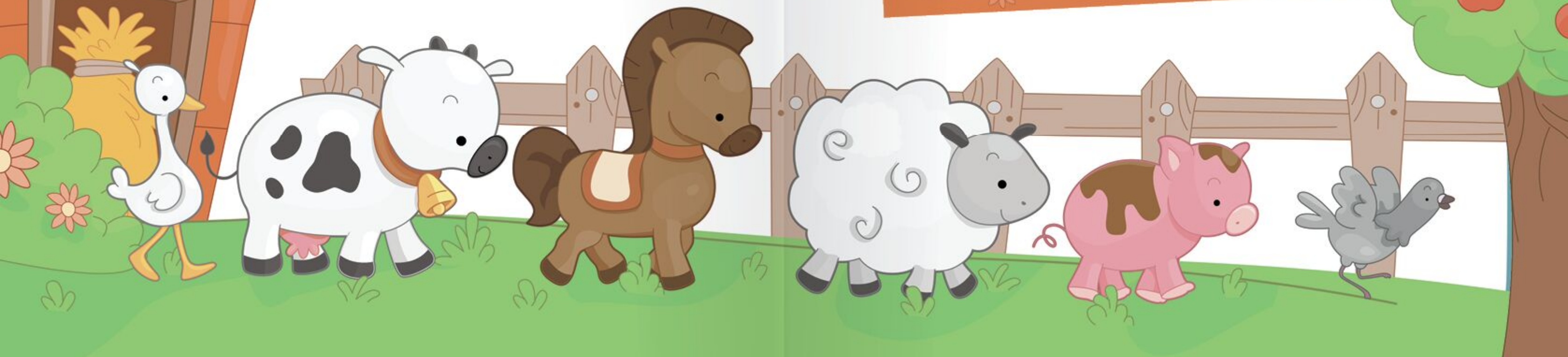

În ogradă de Roxana Truța

Îmi plac multe animale
Ce-s sfătoase la taclale.
Porcul face *guiț-guiț-guiț*,
Pisica-aleargă după *chiț*,
Rața zice *mac-mac-mac*,
Iar găina *cotcodac*.
Câinele latră *ham-ham*
Când îl vede pe curcan;
Bee-bee-bee strigă o oaie
Când cloșca cu pui se-nfoaie.
În ogradă-i hărmălaie
Parcă sună din cimpoaie!

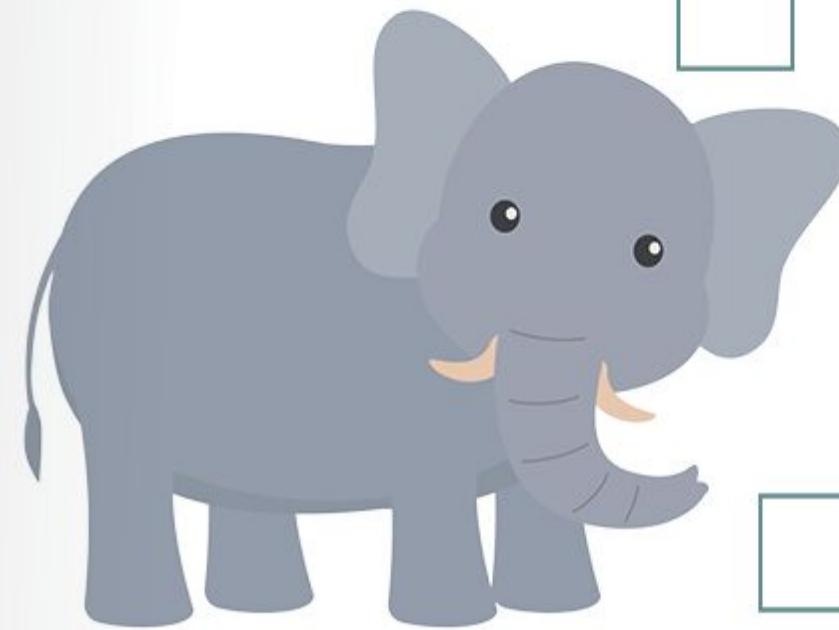
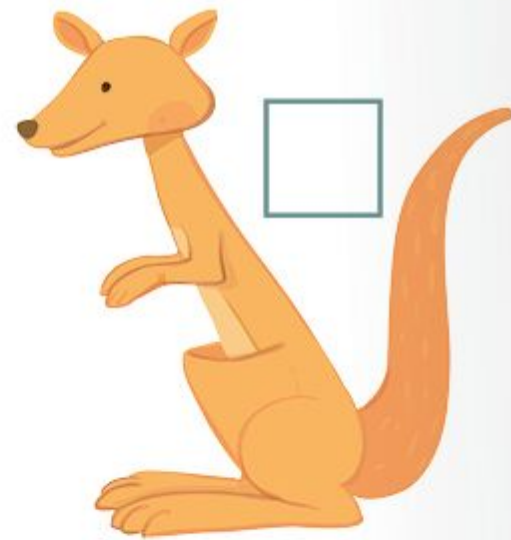
Scrie aici numele
animalului tău de companie:

O poză cu tine și animalul tău
de companie, cu dimensiunile 9 x 6 cm.

Marchează cu X imaginile animalelor sălbatice care îți plac cel mai mult.

Lipește o poză cu animalul sălbatic preferat pe care l-ai văzut la zoo (8 x 5 cm).

Momentele zilei

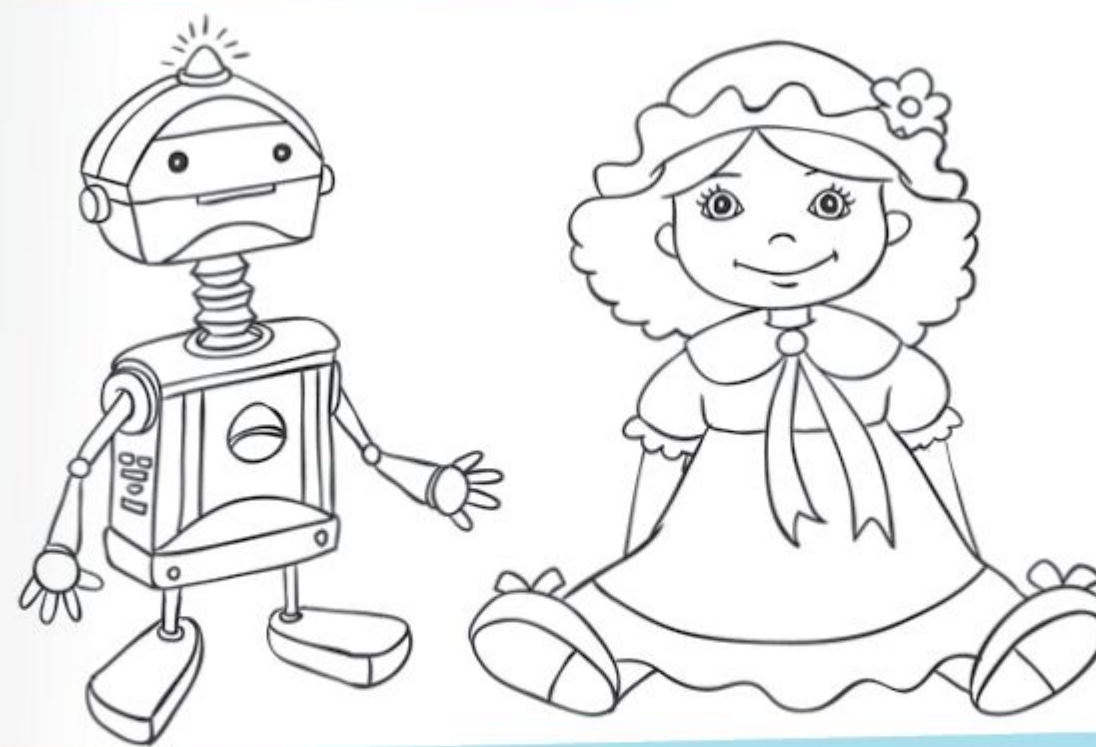
Numerotează în ordine activitățile pe care le faci pe parcursul unei zile.

O poză cu tine gata de o nouă zi de grădi, cu dimensiunile 7 x 5 cm.

Încercuiește activitățile tale preferate atunci când ești în casă.

Colorează cu ce îți-ar plăcea să te joci mai des.

Șoarecele de oraș și șoarecele de țară

Șoarecele de oraș,
Într-o zi a invitat,
Cam pompos și cam trufaș,
Pe un șoarece de sat.

Pregătise-n mare zor
Un dejun din pitulici.
Iată-i pe-un turcesc covor,
Ospătând ca doi amici.

Ce festin! Ce minunat!
Dar când masa era-n toi,
Cineva le-a tulburat
Liniștea la amândoi.

Auzind la ușă pași,
O zbughi, înfricoșat,
Șoarecele de oraș;
După el – și cel din sat.

Zgomotu-ncetând, revin
Șoarecii tot unde-au fost
Zise gazda: – Un festin
Cu friptură are rost!

– Gata! rusticul grăi.
Astfel de ospăț măreț,
Când la mine vei veni,
Ai să vezi că n-are preț:

Când mănânc – nici chiu, nici vai!,
Singur eu îmi sunt stăpân.
Ce plăcere poți să ai,
Stând mereu cu frica-n sân?

Bondarii și albinele

La treabă se cunoaște un meșter priceput.
Un fagure de miere era ca și pierdut.
Câțiva bondari voră să-l ia, că le-apartine;
Cum pretindeau acestea și câteva albine,
În fața unei viespi conflictul a ajuns.
O simplă cercetare nu ar fi fost de-ajuns.
Aduși ca să declare, toți martorii susțin
Că vietăți cu aripi, cu trup prelung puțin,
De o culoare-ntunecată,
În zbor, zumzuitoare, dădeau întruna roată
Acelui cuib de miere, părând a fi albine,
Dar, tot atât de bine, putând fi și bondari.
Cum nu-i erau în minte toți factorii prea clari,
Purcuse viespea-jude la încă un județ,
Și, urmărind să facă lumină cu-orice preț,
S-a adresat unor furnici; dar, nici
Precum acționase, ea n-a aflat mai mult.
– Mă rog, la ce e bun acest tumult –
Interveni, de-alături, o albină.
De șase luni procesul de față-i dezbătut
Și astăzi el arată la fel ca la-nceput;
Nu s-a adus nicio lumină.
În vremea asta scade, pierde,
Din fagure, întreaga miere.
E timpul, cred, ca judecata s-o grăbim.

Decât să zăbovim,
Cu fel de fel de încâlcite declarații
Și câte și mai câte obscure¹ perorații²,
E mult mai bine să lucrăm, atât bondarii, cât și noi.
Se va vedea apoi,
Cu sucul dulce, cine
Putea-va scoate faguri așa cum se cuvine.
Bondarii, se-nțelege, refuzară.
Să fi-ncercat, ar fi rămas de-ocară.
Și viespea a dat mierea măiestrelor albine.

1 Încâlcite, neclare

2 Concluzia unui discurs

Vulpea și barza

Jupân vulpoi s-a fudulit odată,
Poftind la masă pe cumătra barză.
N-a fost o cină prea îmbelșugată,
Că dumnealui făcea economie;
O zeamă lungă, cu puțină varză,
Iar ca s-o păcălească, i-a pus-o-n farfurie.
Zadarnic biata barză își încerca norocul,
Că n-ajungea să soarbă un singur strop, cu ciocul;
Pe când vulpoiul, ciorba, a supt-o la iuțeală.
Voind să răsplătească această păcăleală,
La rândul ei doamna barză, așa, cam după o lună,
Și-a invitat vecinul la o gustare bună.
Pe scumpa lui amică, nu poate s-o refuze!
A spus, galant, vulpoiul, lingându-se pe buze.
Apoi, cu pasul legănat,
Spre casa berzei s-a îndreptat,
Lăudându-i marea bunătate
Și-aromitoarele bucate.

– Draga mea, ispita-i mare.
Însă eu rămân la vatră:
Nu mă simt de drum în stare:
M-oi ciocni, cumva, de-o piatră...
Dumneata ești tare-n piele
Și, firește, nici nu-ți pasă.
Vai de cioburile mele, –
Eu, mai bine, stau acasă!
– Te înșeli, de bună seamă.
Uiți și de prezența mea?
N-ai motiv să-ți fie teamă:
Te-oi păzi cum voi putea.
Cum temeul îi surâde,
Ea pornește triumfal
Lângă oala de metal
Care-avea să-i fie gâde¹.
Nu știu cum s-o fi făcut:
S-au izbit la niște hopuri
Și în mii și mii de cioburi
Cea de lut s-a prefăcut.

Lasă-ncolo jindul, fala:
Cu mai-mari să nu te-apuci,
Ca să nu pățești ca Oala
De pământ cu cea de tuci!

¹ Călău

